

CADA DIA POT SER UN BON DIA

Són les 6 del matí, sona el despertador. Avui és dia festiu, tothom dorm encara. Ni un cotxe, ni una moto, ni un sol vianant gosa trencar el silenci del carrer que tot entrant per la finestra inunda l'habitació. Poc a poc estiro el braç cap a la maquina, el so estrident m'està entrant al cap. Les puntes dels dits surten del microclima creat sota el llençol i s'arronsen davant el fred exterior. Serro els punys, llanço un esbufec i amunt!

6.30am. La porta de casa es tanca darrere meu. M'ajupo, em lligo bé les bambes, faig córrer la cremallera de la jaqueta i se m'escapa un segon esbufec mentre contemplo, entre lleganyes, el sol que treu el cap per l'horitzó. Aquest però ja ha sigut diferent, ha estat un esbufec que indica la meva conseqüent posada en marxa, la meva predisposició. Arrenco a córrer.

A bon ritme solc arribar al bosquet en poc menys d'un quart d'hora. Avui però, prenc un ritme més suau, m'agrada veure la ciutat buida, les botigues tancades, els ocells muts, les places que ahir semblaven supermercats en rebaixes i que ara veig com deserts inacabables, tot plegat sembla un lloc ben diferent.

Al entrar al bosc però, tot canvia. Deixo de sentir l'irrompible asfalt sota els peus, aquest ha estat substituït per un sòl tou, que amortitza l'impacte de la bamba al terra, que em fa sentir integrada en l'entorn, la natura i jo, el jo i la natura. Inspiro i tanco els ulls. Sempre he pensat que córrer és un esport sa. Sa en tots els sentits. Quan corro prenc consciència de mi mateixa, m'oblido de la fatiga, em sento realitzada. Inflo els pulmons i sento entrar l'aire pur. Amb els meus curts 16 anys de vida et puc assegurar que això és felicitat. Sense saber per què se'm escapa un somriure plaent.

Ahir va ploure. Sí, ahir va ploure. No ho dedueixo pas per l'intens verd que abunda en l'entorn, tampoc per els quatre bassals amb els que m'he topat de camí. És aquesta aroma penetrant de la humitat. Aquesta que resta en cada una de les fulles, en cada gra de sorra, en cada forat de les roques. Aquesta delata l'ahir.

Al tornar, tot és diferent, el barri torna a ser el de sempre, el batibull de crits i clàxons torna a regnar. Miro amb ingenuïtat als vilatans que ara circulen, potser mai veuran el que jo he vist, potser mai sentiran el mateix que jo he sentit, potser mai sabran que ahir va ploure. S'ho han perdut.

Arribo a casa i em començo a deslligar les sabates, els peus roents donen fe a l'esforç. Entretant, se m'escapa un tercer esbufec, aquest però de felicitat. Una riallada el segueix immediatament. La mateixa força de voluntat que un dia com avui m'ha fet aixecar del llit ara es veu convertida en el seu producte. Un sentiment satisfactori que m'omple, que desperta la meva passió i em fa veure que avui serà un bon dia. I es que si vols, cada dia pot ser un bon dia. Només has de posar la primera pedra, el primer esbufec i tot vindrà sol.